

המראה

ט.ה.ג'ימס

לפני הרבה, הרבה שנים, בעיירה מטסוויאמה, במחוז אצ'יגו של יפן חי אדם צעיר עם אשתו ועם ילדה אחת, בת שאותה הם אהבו מאוד. אינני יודע את שמותיהם, כי היה זה כבר לפני זמן רב והשמות נשכחו.

קרה פעם, כשהילדה הייתה עוד קטנה, שאבא שלה נאלץ ללכת לעיר הגדולה, בירת יפן, לסידור עניין כלשהו. היה זה רחוק מדי כדי שייקח אתו את אשתו ואת ילדתו, ולכן הוא יצא לבד, נפרד מהן והבטיח שיביא להן מתנה יפה כאשר יחזור.

האם עד היום לא הרחיקה ללכת אלא עד לכפר הסמוך, והפחיד אותה קצת שבעלה יוצא לדרך ארוכה כל כך. עם זאת הייתה גם גאה למדי, כי הוא היה האיש הראשון מהאזור שלהם שיצא לעיר הגדולה, שם איפה שחי המלך והאדונים

החשובים, ואיפה שניתן לראות הרבה דברים יפים ומעניינים.

כשהגיע יום בו אמור היה בעלה יחזור, היא הלבישה את הילדה בבגדים הטובים ביותר

שלה ובעצמה לבשה שמלה יפה כחולה,

אהובה על בעלה.

אפשר לדמיין כמה

שמחה האישה הטובה

כשראתה כי הוא חוזר

שלם ובריא, וכמה

שצחקה ומחאה כף

הילדה, כשראתה את הצעצועים היפים שהביא אביה. הוא סיפר להן זמן רב על הדברים המופלאים שראה בדרכו ובעיר עצמה.

"הבאתי גם לך דבר יפה" מר לאשתו "זה נקרא מראה. הביטי ואמרי מה את רואה בפנים."

האישה הייתה מוקסמת מהמתנה, ובמשך הימים הבאים הסתכלה במראה לעתים קרובות, כי הרי היה זו הפעם הראשונה שראתה מראה וגם הפעם ראשונה שראתה

את בבואתה של פניה היפות.

אך היא החליטה שהמראה היא הדבר יקר מדי לשימוש יום-יומי ואחרי זמן קצר

סגרה אותה

בקופסה שלה ותמנה בין חפציה היקרים לה ביותר.

עברו שנים והמשפחה חיה עדיין באושר. הם שמחו שבתם גדלה ונעשתה דומה לאמה, והייתה גם טובת-לב ואוהבת, כך שכולם חיבבו אותה. אמא הסתירה היטב את המראה, כי

הוא נתן לה קופסת עץ פשוטה, וכשהיא פתחה אותה ראתה בפנים חתיכת מתכת עגולה. צד אחד היה לבן כסוף ומקושט בדמויות של ציפורים ופרחים, צד שני בהיר כמו בדולח. האישה הביטה עליו בהנאה ובפליאה, כי מבפנים הביטו עליה פנים עם שפתיים פשוקות, עיניים בהירות וחיוך יפה. "מה את רואה?" שאל שוב הבעל, מרוצה מהפליאה שלה ושמח שלמד משהו חדש במסע שלו.

"אני רואה אישה יפה שמביטה עלי. היא עכשיו מניעה את שפתיה כאילו מדברת ו.. כמה מוזר, היא לובשת שמלה כחולה בדיוק כמו זו שלי!" "הו אישה! אלה הפנים שלך שאת רואה שם" צחק הבעל, מרוצה מכך שהוא יודע משהו שאשתו לא מבינה. "חתיכת מתכת זו היא מראה, ובעיר יש כזו לכל אחד, למרות שאצלנו עוד לא ראו דבר כזה."

חששה שאם הילדה תראה אותה, היא עלולה להיעשות גאה מדי ביופייה. היא לא דיברה על המראה, ובעלה שכח כלל על המתנה. וכך הבת גדלה, פשוטה כמו שהייתה גם אמה, ובלי לדעת כלל על יופי פניה או על המראה שיכלה לראות לה את הבבואה שלהן.

אך קרה ואסון כבד פגע במשפחה. האם הטובה חלתה, ולמרות שבתה טיפלה בה יום ולילה באהבה רבה, מצבה החמיר מיום ליום, עד שאזלה כל התקווה והיא הייתה קרובה למוות.

כשהבינה שבקרוב היא תעזוב את בעלה ואת ילדה לתמיד, האישה הצטערה מאוד עליהם, ובמיוחד על גורלה של בתה הקטנה.

היא קראה לבתה ואמרה "ילדתי היקרה, את יודעת שאני חולה מאוד, אמות בקרוב ואשאיר אותך ואת אביך לבדכם. כשאלך מהעולם תבטיחי לי שתיקחי את המראה ותביטי בה כל

ערב וכל בוקר. אז תראי אותי, ותדעי כי אני
עדיין שומרת עליך. " והיא הוציא את המראה
ממקום המסתור ונתנה אותה לבתה.
הילדה הבטיחה לה בבכי והאם מתה זמן קצר
אחר כך.

הילדה הייתה צייתנית ולא שכחה את בקשתה
של אמא. כל בוקר וכל ערב לקחה את המראה
ממקומה והביטה בה
ברצינות. שם היא ראתה
את הפנים הבהירות
והמחייכות של אמא. לא
חיוורות וחולניות כמו
בימיה האחרונים, אלא
פני אמא מלפני שנים
רבות. בלילה היא

סיפרה לה את הקורות והטרדות של היום,
בבוקר היא שאבה ממנה עידוד וחיבה לקראת
היום.

ושהקשר הזה שלה גורם לה להיות מיום ליום
דומה יותר לאם האהובה.

וכך יום אחרי יום היא חיה עם מראה של אמא,
משתדלת לרצות אותה ולגרום לה הנאה, כפי
שעשתה כשאמא הייתה עוד בחיים ומונעת
מלגרום לה כאב או צער.
היא שמחה במיוחד כאשר יכלה להביט במראה
ולומר "אמא, היום הייתי כפי שהיית רוצה
שאהיה."

אבא, שראה כי היא מביטה במראה כל בוקר
וכל ערב, ואף משוחחת אתה, שאל אותה פעם
על הנוהג המוזר.
"אבא" אמרה "אני מביטה במראה כל יום כדי
לראות את אמי היקרה ולדבר אתה." והיא
סיפרה לו על בקשתה האחרונה של אמא, ועל
כך שהיא ממלאה את הבקשה כל יום
בנאמנות.

אבא התרגש עד דמעות מהציות והפשטות
הזו. הוא לא העז לומר לבתו שהבבואה אותה
היא רואה במראה היא זו של פניה שלה עצמה,